

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκατος. Ὁ τύπ. ἀνωκατίζω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ *ἀνώκατος, δι' ὃ ἰδ. ἀνάκατος.

1) Ἀναμειγνύω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.: Ἀνακατίστηνα οἱ γενεῖς ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. 2) Προξενῶ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν Κρήτ.: Ἄσμ.

Σὰν εἶδασιν οἱ Χριστιανοὶ πῶς θενὰ τοῖ πατήσων.
δίδου τοῦ τσεπανὲ φωθῖα γὰ νὰ τσ' ἀνωκατίσων
(τσεπανὲς = πυριτιδαποθήκη) Κρήτ.

Πβ. ἀνακατένω, ἀνακατεύω, ἀνακατουλλεύω, ἀνακατώνω.

ἀνακατισμός ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατίζω.

Σύγχυσις, ταραχή, φιλονικία: Ἐγίνηκε μεγάλος ἀνακατισμός. Συνών. ἀναδεμός, ἀνακατούρα Β1. Πβ. ἀνακάτεψι.

ἀνάκατος ἐπίθ. κοιν. ἀνάκατους βόρ. ἰδιώμ. ἀνέκατος Θήρ. Α.Κρήτ. Κύθν. κ. ἄ. —Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν ἐπιρρ. ἄνω κάτω συνεκφερομένων περιφραστικῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ φύρδην μίγδην διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. *ἀνώκατος. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 21.

1) Ὁ ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενος κοιν.: Ἀνάκατοι λογαριασμοί. Ἀνάκατο σπῖτι. Ἀνάκατα βιβλία. 2) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν εἶναι ἀμιγής, μεικτὸς κοιν.: Ἀνάκατος κόσμος (ἄνθρωποι διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων, διαφόρου γένους καὶ διαφόρου ἡλικίας). Ἀνάκατα ἀχλάδια - κνδώνια - μῆλα - πορτοκάλια κττ. (διαφόρων μεγεθῶν καὶ ποιότητων). Σιτάρι καὶ κριθάρι ἀνάκατο. Φασόλια καὶ κουκκιά ἀνάκατα. Ἀλεύρι - ψωμί ἀνάκατο (ἀνάμεικτον ἐκ σίτου καὶ κριθῆς). Ἀσπρόχωμα καὶ κοκκινόχωμα ἀνάκατο κοιν. Ἦταν γ'ναίκες ἄντρες 'ς τ'ν ἱκκλησιὰ ἀνάκατ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνάκατη φυλὴ (λαὸς ἀποτελούμενος ἀπὸ πρόσωπα διαφόρων φυλῶν) Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ.' 116. Σὲ λίγο φάνηκε ἀνάκατος ροῦχα καὶ κόκκαλα ὁ σκελετὸς ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 2,39. || Ποίημ.

Κουφάρια χίλια μύρια ἀνάκατα
γδυμένα, ἀγνώριστα, συντρίμμα

ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 132. Συνών. ἀνακατεμένος (ἰδ. ἀνακατεύω Α5), ἀνακατερός, ἀνακατευτός 1, ἀνακατωμένος (ἰδ. ἀνακατώνω), ἀνακατωτός.

3) Ὁ μὴ ἔχων ὁμοιότητα πρὸς ἄλλον, ἀνόμοιος Λεξ. Δημητρ.: Μὲ ἀνάκατα ἐπιπλα στόλισε τὸ σπῖτι του. 4) Ὡς οὐς., τάσις πρὸς ἐμετὸν Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι Α2.

ἀνακατουλλεύω ἀμάρτ. ἀνεκατουλλεύω Α.Κρήτ. ἑκατουλλεύω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ὄν. ἀνακατούλλης.

Ἀνακινῶ, μετακινῶ πράγματα ζητῶν νὰ εὕρω τι: Εἶδα ἑκατουλλεύεις μέσα 'ς τὸ κοφίνι; Ἀνεκατουλλεμένα ἠῦρηκα τὰ ροῦχα καὶ δὲ γατέχω ποῖος τὰ ἑκατουλλέψε. Πβ. ἀνακατένω, ἀνακατεύω, ἀνακατίζω, ἀνακατώνω.

ἀνακατούρα ἡ, Κέρκ. Κεφαλλ. κ.ἄ. —Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τρώγω - ἔφαγα - φαγούρα, χάνω - χασούρα, χαιρετῶ - χαιρετούρα κττ.

Α) Κυριολ. 1) Ἀνάμειξις, σύμφυρσις πραγμάτων ἐνθ' ἀν. 2) Τάσις πρὸς ἐμετὸν ἐνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι Α2.

Β) Μεταφ. 1) Θόρυβος, ταραχὴ ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναδεμός, ἀνακατισμός. 2) Ἔρις, φιλονικία ἐνθ' ἀν.

Πβ. ἀνακάτεμα, ἀνακάτεψι.

ἀνακατούρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἑκατούρα Θρακ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω.

Ραδιοῦργος, σκανδαλοποιός. Συνών. ἀναγορειάρις, ἀναγορευτής, ἀναδευτής, ἀνακατεψιάρις, ἀνακατωσιάρις, ἀνακατωσοῦρης, ἀνακατωτήρι 2, ἀνακατωτής, ἀνακατωτούρης, περαξιάρις, σκανταλιάρης.

ἀνακατούρι τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω.

Εὐλὸν μὲ τὸ ὅποιον ἀνακατώνουν ὑγρόν τι.

ἀνακατοῦσα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀνεκατοῦσα Θήρ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 185. Ἡ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν προξενούσα, ἄτακτος.

ἀνακατούσης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεκατούσης Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατοῦσα. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 197.

Ὁ προξενῶν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν.

ἀνακατσαρώμος ὁ, ἀμάρτ. ἀνεκατσαρώμος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατσαρώνω, παρ' ὃ καὶ ἀνεκατσαρώνω.

Ἡ ἐκ φόβου ἢ ψύχους συστολή, δειλία: Μουρὲ μίλησε, παιδί μου, σάλεψε, εἶδ' ἀνεκατσαρώμος εἶν' εὐτός!

ἀνακατσαρώνω ἀμάρτ. ἀνεκατσαρώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μέσ. ἀνασαντσαρώνομαι Λεξ. Αἰν. ἀνασκουντσαρώνομαι Πελοπν. (Γορτυν. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κατσαρώνω. Περὶ τῆς γενέσεως τοῦ σ ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant. - Neugr. Jahrb. 6,430.

1) Συστέλλομαι ἐκ φόβου ἢ ψύχους Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μὰ μάδα κ' ἀνεκατσαρώσεες ἐσύ; Εἶδα ἔχεις κ' εἶδ' ἀνεκατσαρωμένος; 2) Μέσ. ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου ἐκ τρόμου ἢ ὀργῆς ὡς αἱ τῆς γαλῆς, ἐξαγριώνομαι, φρικιῶ Πελοπν. (Γορτυν. κ. ἄ.) —Λεξ. Αἰν. Συνών. ἀνακατσίάζω 1, ἀνατριχιάζω.

Πβ. ἀνακατσιάζω 1. ἀνακατσουλλώνω, *ἀνακατσοσυραίνω.

ἀνακατσιάζω, ἀναγατσιάζω Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ.ἄ.) ἀνακατσιάζω ἐνιαχ. ἀνασκαντσίάζω Κεφαλλ. —ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 60 ἀναγατσιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνακατιῶ Κύπρ. ἀνακατσιῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνεκατσιῶ Κύπρ. ἑκατιῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κατσίάζω.

1) Φρικιῶ ἐκ ψύχους, ὀργῆς, τρόμου κττ., ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου ἐκ ψυχικοῦ τινος πάθους Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ. ἄ.) Συνών. ἀνακατσαρώνω 2, ἀνατριχιάζω.

β) Ἀνορθώνομαι, ἐπὶ τριχῶν ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὸ μουντάκι τοὺς ἀνατριχιασμένο

λές πῶς τοὺς ἀνασκάντίζασε ἀπὸ ἀρρώστια.

Καὶ μετβ. ἀνορθώνω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀναγατσιάζ' τὰ μαλλιά τοῦ σκ'λλί. 2) Μετβ. καὶ ἀμτβ. αἰσθάνομαι ἀηδῖαν, ἀποστρέφομαι Κύπρ. —Λεξ. Μπριγκ.: Ἀνακατιῶ τὸν χαλουβᾶν καὶ τὴν ταχὴν, γιατί ἡῦρα πολλὲς φορὲς μοῦγες Κύπρ.

Διὶ ἀνακατῳιδιν μὲ τοὺς λέπρηδες νὰ φάω αὐτόθ. *Ἡὺρα μοῦσαν* ὅς τὸν καφὲν τῷ ἀνακάτωμα αὐτόθ. Συνών. ἀνηλιάζω, σιχαίνομαι. 3) Αἰσθάνομαι φόβον, δειλιῶ Κύπρ. — Λεξ. Μπριγκ.: Ἀνακατῳιδιν τὴ νύχταν νὰ βῶ ἔξω σκοτεινὰ Κύπρ. Ἐμμενε μοναδὴ ὅς τὸ σπῖτι τῶν ἀνακατῳιδιν αὐτόθ. Ἦταν νύχτα πισσοῦριν τῷ ἀνακάτωμα αὐτόθ. Ἀνακατῳιδιν νὰ ρέξῃ ποὺ τὰ μνήματα (ρέξῃ = περάσῃ) αὐτόθ. Συνών. δειλιάζω, φοβᾶμαι.

Μετοχ. 1) Ὁ αἰσθανόμενος φρικίασιν Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ. ἀ.) β) Ὁ συνεσταλμένος ἐκ ψύχους, φόβου κττ. Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ. ἀ.). Συνών. ζαρωμένος (ἰδ. ζαρώω), φοβισμένος (ἰδ. φοβίζω). 2) Ὁ ἔχων ἀτμηλήτους τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἀκτένιστος Κεφαλλ. Συνών. ἀκτένιστος (ἰδ. χτενίζω). 3) Ὁ προξενῶν ἀηδῖαν Κύπρ.: Ἀνθρώπος ἀνακατῳισμένος. Νερόν ἀνακατῳισμένον. Συνών. σιχαμένος (ἰδ. σιχαίνομαι), σιχαμερός. 4) Ὁ προξενῶν φόβον Κύπρ.: Τόπος ἀνακατῳισμένος (προξενῶν φόβον ἔνεκα τῆς ἐρημίας του). Πρᾶμαν ἀνακατῳισμένον (οἶον ὄφιν, ἄγριον θηρίον κττ.). Συνών. τρομερός, φοβερός.

Πβ. ἀνακατσαρώνω.

ἀνακατῳιδιν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατῳιδίς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδιν, περὶ ἧς ἰδ. -ίδι.

Πρᾶγμα προξενῶν ἀηδῖαν καὶ ἀποστροφὴν: Τὸ μωρόν σου ἐν' ἀνακατῳιδιν ποὺ βρομεῖ. Τὸ φρεῖν ἐν' ἀνακατῳιδιν.

ἀνακατῳιδίς ἐπίθ. Κύπρ. ἀνεκατῳιδίς Κύπρ. Θηλ. ἀνακατῳιδου Κύπρ. ἀνακατῳιδὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀνακατῳιδίζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιδίς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ὅμοια κλάνω - κλανιδίς, χέζω - χεζιδίς κττ.

Ὁ αἰσθανόμενος ἀηδῖαν, ἐκεῖνος ποὺ σιχαίνεται: Εἶν' ἀνακατῳιδίς ποὺ ὄσαι! Συνών. σιχασιδίζω.

ἀνακατῳισμαν τό, ἀμάρτ. ἀνακατῳισμαν Κύπρ. ἑκατῳισμαν Δλιπέρτ. Τζιυπριώτ. τραοῦδ. 3,78

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδίζω.

Ἀηδία, ἀποστροφή ἐνθ' ἀν.: Τοῦτες οἱ δουλεῖς ποὺ κάμνεις ἐν' τοῦ ἑκατῳισμάτου. Συνών. ἀηδία, ἀηδιασμός, ἀνακατῳισμός, ἀνακατῳισοῦρα, σιχαμάρα, σιχαμός, σιχασιδίζω.

ἀνακατῳισμός ὁ, Κύπρ. ἑκατῳισμός Δλιπέρτ. Τζιυπριώτ. τραοῦδ. 3,45.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀνακατῳιδίζω.

Ἀνακατῳισμαν, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Εἶσαι τ' ἀθ-θύμιον ἑκατῳισμοῦ,

μῆς πώρας ἦσαν τὰ ἔρκατά σου | τῷ ἀφανισμοῦ

(ἀθ-θύμιον = ἐνθύμιον) Δλιπέρτ. ἐνθ' ἀν.

ἀνακατῳισοῦρα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀνακατῳιδίζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. λιγώνομαι - λιγούρα, ἔφαγα - φαγούρα κττ. Ἀνακατῳισμαν, ὁ ἰδ.

ἀνακατσουλλώνω ἀμάρτ. ἀνεκατσουλλώνω Θήρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κατσουλλώνω.

Σηκώνομαι ἐπάνω, ἀνορθώνομαι, ἐπὶ τριχῶν: Ἦνεκα τσουλλώσανε τὰ μαλλιά του σὰν τοῦ γάτι. Μετοχ. ἀνακατσουλλωμένος = ὁ ἔχων ὠρθωμένας τὰς τρίχας ἐκ ψυχικοῦ

τινος πάθους Πβ. ἀνακατσαρώνω, ἀνακατῳιδίζω, *ἀνακατσουριάζω, ἀνατριχιάζω.

***ἀνακατσουριάζω**, ἀνασκαντζουριάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *κατσουριάζω. Πβ. κατσουριάζω.

1) Συστέλλομαι ἐκ φόβου: Τί ἀνασκαντζουριάζεις ἔισα; Ἀνασκαντζούρισε ἀπὸ τὸ φόβο του. 2) Ἀνορθώνονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, ἔξαγριώνομαι.

Πβ. ἀνακατσαρώνω, ἀνακατῳιδίζω, ἀνακατσουλλώνω.

ἀνακατωγυρίζω ἀμάρτ. ἀνακατωρίζω Παξ. ἀνεκατοῦρ'ζω Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀνακατῳιδῶ καὶ γυρίζω. Διὰ τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀλωνοθερίζω.

Γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀναστρέφω. Συνών. ἀναποδογυρίζω.

ἀνακατωγύρισμα τό, ἀμάρτ. ἀνακατωύρισμα Παξ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατωγυρίζω.

1) Τοποθέτησις πράγματος ἀντιστρόφως, ἀνατροπή. Συνών. ἀναποδογύρισμα. 2) Μεταφ. ἀνωμαλία εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἡ οὐχὶ κατ' εὐχὴν πρόοδος ὑποθέσεώς τινος, ἀντίξοος περίστασις. Συνών. ἀβολξά 1, ἀβολεσιά 1, ἀναποδιά.

ἀνακάτωμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀνακάτωμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνακάτουμα βόρ. ἰδιώμ. ἀνεκάτωμα Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.) Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Χίος κ. ἀ. ἀνεκάτουμα Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. κ. ἀ. ἑκατάτωμα Ρόδ. ἑκατάτωμα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἑκατάτουμα Μακεδ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνακάτωμα. Ὁ τύπ. ἀνεκάτωμα διὰ τὸ ἀνεκατῳιδῶ παρὰ τὸ ἀνακατῳιδῶ καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β 936 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κάνεις ἀνεκατώματα ἐτούτην τὴν ἡμέραν».

Α) Κυριολ. 1) Ἀνακίνησις, ἀνάδευσις πράγματός τινος κοιν.: Τ' ἀνακάτωμα τοῦ νεροῦ - τοῦ φαγειοῦ κττ. Τὸ ρυζόγαλο θέλει ἀνακάτωμα νὰ μὴ πιάσῃ. Συνών. ἀναγύρισμα 1, ἀνάδεμα (II) 1. β) Ἀναζωπύρησις κοιν.: Ἡ φωτιά θέλει ἀνακάτωμα. Συνών. ἀνακάτωμα 3.

2) Ἡ ἄνευ τάξεως τοποθέτησις πραγμάτων, διατάραξις τῆς κανονικῆς θέσεως κοιν.: Ἀνακάτωμα βιβλίων - ἐπίπλων κττ. Εἶδα γυρεύεις καὶ κάνεις τοσονὰ ἀνεκάτωμα; Α.Κρήτ. Συνών. ἀνάγεσμα 1. 3) Διάθεσις πρὸς ἐμετὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Μοῦ ῥχεται ἀνακάτωμα κοιν. Ἀνακάτωμα τοῦ στομαχοῦ Ζάκ. Ἀνακάτωμαν τὴ καρδίας (στομάχου) Κερασ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι Α 2. 4) Ἀνάμειξις, συμφυρμός πραγμάτων διαφόρων, κρᾶσις ὑγρῶν διαφόρων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀνακάτωμα τοῦ σιταροῦ καὶ τοῦ κριθαροῦ - τοῦ βουτύρου μὲ τὸ λίπος κττ. κοιν. || Φρ. Οἱ δεῖνα εἶνι ἑκατώματα (ἐπὶ κατοίκων κοινωνίας τινὸς διαφόρου καταγωγῆς, παντοδαπῶν) Μακεδ. β) Ὁ μετὰ τινος ἄλλου ἀναμειγνύμενος δημητριακὸς καρπὸς Μακεδ. (Κοζ.): Βάλαμι ὅς τὸν καφὲ ἀνακάτουμα (οἶον κριθάρι, ρεβίθι κττ.) 5) Δημητριακὸς καρπὸς ἀνάμεικτος ἐκ διαφόρων ποιότητων ἢ διαφόρων εἰδῶν καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἄλευρον Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): Θ' ἀλέσω ἀνακάτωμα. Τί σ'τάρ' εἶν' αὐτό; — Ἀνακατώματα Ζαγόρ.

Β) Μεταφ. 1) Συγκίνησις διὰ τὴν στέρησιν πράγματος ποθητοῦ ἢ τὴν ἀνάμνησιν γεγονότος λυπηροῦ Πόντ. (Κερασ.): Ἐρθεν ἄτον ἀνακάτωμαν. 2) Ἀνώμα-